

VECKOBLADET

Nr 32 webbform

091023

Röda Kapellet på Mårtenstorget

Röda Kapellet håller appellmöte på Mårtenstorget i morgon lördag den 24 oktober kl 11.00--12.00.

Kenneth Hermele talar om klimatfrågan.

24:e oktober – en internationell dag för klimataktion

Inför toppmötet i Köpenhamn i december (COP 15) sker den 24:e oktober aktioner över hela världen för att rikta uppmärksamhet mot de pågående klimatförändringarna. Aktionens syfte är att trycka på makthavarna att ta krafttag mot utsläppen av koldioxidutsläppen.

I Lund ser aktionsdagen ut som följer:

10.00 samling på Stortorget med levande musik, ansiktsmålning och tal

11.00 cyklar ett antal personer till Malmö (där det blir picnic och mer musik och tal)

15.00 återvänder Malmöcyklisterna till Lund

Deltagande organisationer i Lund är bland annat: Lunds Naturskyddsförening, Svenska Kyrkan Lunds stift, Lunds FN-förening, Demokratisk Vänster i Lund, Miljöpartiet m fl.

Alla behövs, cyklister såväl som icke-cyklister! Ta med barn, övrigt släkt och vänner. Alla är välkomna!

Länk till den [globala aktionen](#)

Kulturtips

Richard Lindgren/Madmans Moustache

Richard Lindgren är bekant för de flesta Malmöbor, denna höstkväll strålar han samman med Madmans Moustache, ett band som sätter 60-tals proggen på kartan ännu en gång.

På Bodoni 23 okt kl 21.00. [Läs mer](#)

Fokatelep/Trusted Enemy

Modern ungersk folkcrossover

På Babel 24 oktober. [Läs mer](#)

Aida av Verdi

The Metropolitan Opera direktsänt via satellit på Kino i Lund och Spegeln i Malmö 24 oktober kl 19.

Inspelad repris av föreställningen från The Met. På Biograf Spegeln söndagen 25 oktober kl 13.00. [Läs mer](#)

The Swing Kings

På Palladium 24 okt kl 16.00. [Läs mer](#)

Love och cirkusfåglarna

Spelas under hösten och jullovet på Teater Sagohuset i Lund.

Sön 25 okt kl. 14.00. [Läs mer](#)

Samson och Roberto

Familjeföreställning i regi av Marika Lagercrantz på Bredgatan 3 i Lund.

Sön 25 okt kl. 15.00. [Läs mer](#)

Lady sings Lady

En magisk kväll i Billie Holiday's anda med Lady Lynette

På Ribersborgs Kallbadhus måndag 26 oktober kl 20. [Läs mer](#)

Josefine Lindstrand

Årets Jazz i Sverige-pristagare kommer till Malmö

Tisdag 27 oktober kl 19.30 på Victoriateatern. [Läs mer](#)

Renato Borghetti Quartet

Sverigepremiär för dragspel med gaucho power!

På Inkonst den 28 oktober. [Läs mer](#)

Chokladprovning på Cacaofoni

Välkommen till endorfinhöjande chokladprovning på Cacaofoni. Tor 29 okt kl. 19. [Läs mer](#)

Stanza

Stanza samlar denna gång sex prominenta gäster som sammanlänkar Stockholm–Köpenhamn–Berlin–Ljubljana. Garanterat högklassiga läsningar utlovas.

Tor 29 okt kl. 20.00. [Läs mer](#)

Den Stora Spökräddningen av Annie Siddons efter Eva Ibbotsons klassiker

"(...) en teaterupplevelse som ingen mellan 7 och 107 år kan undvara" Gunilla Wedding, Skånska dagbladet.

Lunds Stadsteater 30/10 -1/11. [Läs mer](#)

Emil Jensen

Emil Jensen är tillbaka med sin alldeles egna blandning av vacker musik, varm komik och het lyrik. Med helt nyskrivet material trollbinder och drabbar han återigen Sverige.

30 Oktober på Inkonst. [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Rödgrönt hjärnsläpp:

Absurt med nedgrävd autostrada i klimatlarmens tid

Förbifart Stockholm har för miljövännen blivit en symbol för betongalliansens (borgare + S) blind- och dövhet för de utmaningar som klimat- och resurskriserna ställer. Det är en motorled väster om stan som till största del går i tunnel under Mälaren. Den påstås avlasta biltrafiken genom centralare delar av Stockholm men effekten har betvivlats. Framför allt har motståndarna (Mp, V och hela den organiserade miljörelsen) pekat på absurditeten i en sådan satsning på biltrafik när klimatlarmen överträffar varandra och de beräknade 23 miljarderna så väl behövs för miljösmarta trafikinvesteringar. Motsättningarna om Förbifarten är en svår stötesten för ett rödgrönt samarbete i Stockholms landsting efter en eventuell valseger.

Ohållbara argument

Här i vårt lilla Lund är vi inte sämre. Kommunstyrelsens arbetsutskott beslöt i måndags om en förstudie kring möjligheterna att gräva ner 2,5 kilometer av Autostradan genom östra Lund. Motiv: att minska bullret, knyta ihop stan och frigöra mark för bostäder och verksamheter. Det är väl bra? Ja, men:

1. Bullerstörningarna är värst söder om Dalbykarusellen och där är ingen nergrävning aktuell.
2. Att få bort den breda barriären genom bebyggelsen är vällovligt, men hur mycket får det kosta?
3. Det finns massor av mark, även mer centralt belägen, som först borde användes till förtätning. Till exempel Professorsstan, ett gammalt V(pk)-krav.

Det kostar

Många Lundabor hämtar nog sin primära information om projektet från Sydsvenskan, och det är inte så lyckligt i detta fall. Bevakningen i Skånskan har varit bättre. Sålunda skriver Sydsvenskan att nedgrävningen ska börja vid den södra trafikplatsen, vilket alltså inte stämmer och inte heller går ihop med längduppgiften 2,5 km. Tidningen anger också kostnaden till 7,5 miljarder kronor. 2,5 miljarder är en rimligare siffra.

Men det är illa nog. Det betyder en miljon per meter, inte så långt under meterkostnaden för Förbifart Stockholm. (När Autostradan Malmö–Lund byggdes i början av 1950-talet kostade den tusen kronor metern.)

Vägverket och Region Skåne kommer att bidra till kostnaden, hoppas stadsbyggnadsdirektören. Knapptast med några större summor. Mark kan säljas för en halv miljard, förmodar en insändarskribent. Det tror vi på. Därmed återstår 2 miljarder kronor för skattebetalarna att täcka.

Stadsbyggnadsdirektören tror också att man behöver bredda till sex filer i samband med en nergrävning. Det betyder, med Skanska-expertens kalkyl, en halv miljard till. (Kunde man inte ha valt en miljömedveten stadsbyggnadsdirektör när det begav sej? Ställde de rödgröna inga frågor till kandidaterna?)

I Stockholm planeras en överdäckning av Centralbangården. Där behövs 10–12-våningshus för att kostnadsekvationen ska gå ihop. Jordröntan är en annan i Lunds östra utkanter än i huvudstadens mittersta del.

Rödgrönt stöd

Vi får räkna med att förstudien visar på det ekonomiskt ohållbara i projektet. Därmed är alltså ingen stor skada skedd, menar ni kanske. Men något kostar studien i tid och pengar, och det är resurser som kunde ha använts vettigt.

Kommunstyrelsens AU var enigt om beslutet. Anders Almgren (S) har uttryckt sin stora förtjusning. Anders Ebbesson (Mp) röstade för men säger att han prioriterar spårsvagnar om

han måste välja. Ja, Anders, det måste du, och det borde du veta. Att ditt omdöme inte är det bästa bekräftas dock av ditt utspel om om en blågrön allians efter nästa komunalval.

DV sitter inte med i arbetsutskottet men Ulf Nymark har tidigare förespråkat idén, som förvisso skulle minska bullret i den egna trädgården.

Mats Olsson (V) stödde tydligen också beslutet om utredning. Om han sov på mötet eller var höggradigt berusad accepterar jag det som förklaring. Inget annat – men jag vill gärna höra ett försök.

Sammantaget ger dock det rödgröna agerandet intrycket av ett kollektivt hjärnsläpp.

Det brinner!

För ni vet väl att det brinner i klimatknutarna? Att plöja ner miljarder i motorvägstunnlar är lika galet i Lund som i Stockholm. Ni har väl inte gått på myten om den utsläppsfria massbilismen?

Ni skulle naturligtvis ha tagit borgarnas/betongalliansens förslag som utgångspunkt för ett angrepp på skarpt angrepp på deras miljöpolitik och på deras oförmåga att fatta både ekonomins och klimatets realiteter. Så som Mp och V har gjort och gör i Stockholm.

Gunnar Sandin

PS Man kan travestera Erik Wellanders klassiska exempel i boken ”Riktig svenska” och begrunda skillnaden mellan ”En ny opposition vore inte så dumt” och ”En ny opposition vore inte så dum”.

Pressgrannar

”Kan man acceptera att våra folkvalda fattar beslut som de dels inte själva förstår, dels inte alls gäller när det kommer till kritan?”

Anne Jalakas krönika *Skövling pågår* i ”efter arbetet” 16/10.

Kommunfullmäktiges majoritet i Lund (S+M) beslöt den 15 juni 2007 att anta en detaljplan för bup-området som föreskrev att 165 bostäder skulle byggas. Bebyggelseätheten skulle begränsas till 28 bostäder/ha.

Riksbyggen tillkännagav nyligen sin avsikt att öka exploateringen till 250 lägenheter (41 bostäder/ha). Stadsbyggnadskontoret förklarade vid förfrågan att fullmäktiges beslut saknade relevans. Riksbyggen kan bygga så mycket de behagar

Häromdagen publicerades en ny siffra i den trista reklambilagan LUNDidéernas stad. Notisen lyder så här: ”S:t Lars norr: Gator och mark ska förbättras under hösten innan bostadsbyggandet kan komma igång efter årsskiftet. Det handlar bland annat om äldreboende och bostadsrätter, totalt 340 bostäder.”

Förklaringen till den nya siffran är, att det här handlar om S:t Lars norr, som inte bara omfattar Bup-området utan också en del av S:t Larsparken, där ett äldreboende planeras. Om vi räknar bort Riksbyggens 250 bostäder så blir det 90 bostäder för äldre.

S:t Lars rika naturmiljö gjorde området lämpligt för äldreboende. Men nu ”ska gator och mark förbättras innan bostadsbyggandet kan komma igång”. Det handlar om att schakta bort pilevallarna och plana ut markens naturliga kurvor. Så får de äldre tillbringa sina sista år i en skövlad förort i stället för ett rikt naturområde.

Gunnar Stensson

15 000 ögonblick i USA

Sedan början av 1970-talet har dansken Jacob Holdt fotograferat människor och miljöer i hela USA. Ett stort urval av hans oredigerade ögonblicksbilder visas på Louisiana, Humlebaek, Danmark

Vapen: fattiga människors hem fyllda med gevär, bössor, pistoler och revolverar. Vithåriga kvinnor, barn, smårånare, farmare, kineser – alla dyrkar de sina winchestergevär och coltrevolverar. Gängen stoltserar med uzis och andra avancerade automatvapen. Ett ögonblicks desperation, en slump, en misstanke – och vapnet avfyras.

Människor: rednecks, svarta, asiater, latinos, sjuka, barn, åldringar, krigsinvalider, indianer, hemlösa – oftast i fattiga miljöer som mississippi-deltat, slummen i New York, Chicago, Los Angeles och Detroit eller under broar och viadukter. I bilar.

Våld: mördade på gator, parkeringsplatser, i lägenheter, butiker, pizzerior, på avstjälningsplatser.

Samhällsklimat: brinnande kors och vita kåpor på nån sorts hembygdsfest. Individualistisk likgiltighet, ett ögonkast på den döde tiggaren. Religiös extas. Demonstrationer. Men också bilder präglade av kärlek, solidaritet och hopp.

Kontrasten stor mellan bilderna och Louisianas publik av äldre damer, kultiverade herrar och glada förskolebarn denna soliga tisdagsförmiddag.

Runt Öresund. Biljetterna kostade 245 kr. Blåst och dimma i Helsingborg. Ven som en diffus skugga. Plötsligt sol när vi lämnade Louisiana. Sensommar. Små ombonade villor till salu. Den ekonomiska krisen? Larmande metropol när vi stretade uppför trapporna i Nörreport. Vimmel på gatorna runt universitetet. Cyklistflockar. Ett litet appellmöte på Bredgade. Julkommers. Julmat. Skidresor. Miljökonferens. Trångt på tåget från hovedbanegården. Två muslimska malmötjejer hade just avslutat sin arbetsdag i en modebutik och pratade om jobbet med frispråkighet och tillförsikt. De steg av i Svågertorp, inte långt från IKEA, som invigdes följande dag. I Lund träffade vi Anne Dederichs som kommit med samma tåg. Hon pendlar Köpenhamn – Lund. Våra biljetter gällde också på ettan till Klostergården.

Gunnar Stensson

Jonas Sjöstedts Obama

Att fredspriset tilldelades Barack Obama har avslöjat en massa attityder hos politiker, journalister, tankesmedjor och folk i allmänhet. För honom själv var valet ovälkommet, men han höll masken. Han hade hellre velat att aktionen för OS i Chicago hade lyckats. I stället vann Brasilien och Rio, vilket Wallerstein tolkar geopolitiskt. Brasilien är en växande stormakt.

USA håller på att abdikera från rollen som världsledare. Bush beredde vägen genom att skapa politiskt kaos och ekonomisk katastrof.

Obama har samma slags uppdrag som Gorbatsjov genomförde för Sovjetunionen, att leda USA:s reträtt till en mindre anspråksfull roll i det multilaterala världssystemet. Gorbatsjovs program sammanfattades i orden glasnost och perestrojka. Obama vann valet på löftet om change.

Misslyckandena

När radioprogrammet Konflikt i lördags redovisade reaktionerna på fredspriset blev det en

katalog över Obamas tillkortakommanden och - enligt somliga - svek. I Israel säger Netanyahu nej till kravet att stoppa bosättningarna. Obama håller masken. Det gör han också då han drar tillbaka trupper från Irak, samtidigt som Blackwater skickar dit fler legosoldater. Han stänger Guantanamo, men nya större läger upprättas i USA. Han trappar i tysthet upp kriget i Afghanistan och väntas snart besluta om ytterligare 40 000 soldater. Han är beroende av ekonomiskt stöd från det militärindustriella komplexet som tjänar miljarder på kriget. Valfusket i Afghanistan undergräver tilltron till den Obamas politik. USA:s allierade Pakistan hotas av sönderfall. Inga bindande åtaganden förväntas inför miljömotet i Köpenhamn. Inrikespolitiskt urvattnas sjukvårdsreformen av en rad kompromisser och går ändå kanske inte igenom.

Kritiken från höger till vänster är enig: prata kan han, men... Med ett undantag: Jonas Sjöstedt.

Politikens villkor

Jonas Sjöstedt, som just medverkat som delegat i det amerikanska socialistpartiets kongress i New York, framhöll med pedagogisk pondus att alla dessa misslyckanden och kompromisser kunde förutses.

Presidenten är mäktig - och maktlös. Strukturerna, tidigare avtal, opinionen och historien bestämmer ramarna. Obama har brutit med Bush men måste i många avseenden fullfölja hans politik. Det betyder inte att han släpper sina grundvärderingar. Ibland tvingas han fatta beslut som ser ut som löftesbrott. Det viktiga är att utarbeta en strategi som fungerar i ett längre perspektiv.

Obama har sju år på sig. Han kalkylerar med sju år. Sju år är en kort tid för de stora förändringar han vill genomföra.

Fredspriset var ett uttryck för den sortens förväntningar om omedelbar change som i sin naivitet gör hans uppgift svårare.

Det råder inget tvivel om att han vill avsluta kriget i Afghanistan. Ändå kommer han troligen att sända dit de 40 000 soldater som den amerikanske befälhavaren begärt. Han kan knappast annat sedan Gordon Brown i Storbritannien ökat den brittiska insatsen med 500.

Obama avvaktar men hans avsikt är att skapa fred i Mellanöstern.

Sju år. Inte ens så lång tid har han på sig. Han måste vinna valet 2012 för att få fortsätta under ännu en mandatperiod. Redan det innebär ett tvång till kompromisser. Kampen om makten efter 2012 är redan inledd. På tre års sikt är det militärindustriella komplexet inflytelserikt och mäktigt.

Hur ska Obama bevara stödet för sin långsiktiga politik från en väljaropinion som kräver allt nu.

Hur ska den svenska vänstern agera? Ska vi sluta agera? Ska vi hålla inne med kritiken mot USA?

Självfallet inte, menade Jonas Sjöstedt. Ju tydligare och tyngre kritiken blir, desto lättare blir Obamas uppgift. En uppgift är att verka politiskt för ett svenskt beslut om att dra tillbaka insatsstyrkan från Afghanistan som en rad andra länder med Australien i spetsen gör. Australiens truppkontingent är betydligt större än den svenska.

En annan uppgift är att fortsätta kritiken mot Israels ockupation av Västbanken, mot bosättningarna, mot Netanyahus förnekanden av krigsförbrytelseerna i Gaza.

Ett radioprogram är kort och slutar abrupt. Tyvärr, programtiden är slut. Några snabba ord om en rad enorma komplex. Men redan en antydd politisk linje ger impulser att tänka vidare, resonera och finna söka vägar att agera. Jonas Sjöstedt visade hur verkligheten kan analyseras.

Gunnar Stensson

Nolltillväxtekonomi 2

DN:s INSIDAN har en serie om människor som valt att leva enkelt – kortare arbetstid, mindre inkomst, mindre konsumtion – ofta motiverat av stressen i arbetslivet och en protest mot den slösaktiga slit och släng-ekonomin. En insändare, Bengt Göransson, undrar hur en sådan livsstil kan bidra till det solidariska samhällets finansiering. ”Som ett sätt att leva är det en samhällsfara om många skulle anamma linjen”. Herr Göransson har naturligtvis rätt i den meningen att det nuvarande ekonomiska systemet för sin stabilitet kräver ständig tillväxt och därmed också ständigt ökad konsumtion. Om dessutom fattigdomen i världen skall minska förväntas vi i den rikare delen ständigt öka vår konsumtion av u-ländernas produkter.

Men det finns alternativ till den nuvarande ekonomin. På sin kultursida har DN låtit Christer Sanne referera den brittiska rapporten ”Prosperity without Growth” (”Vi kan leva utan tillväxt” dn.se/essa). Sanne är entusiastisk efter att ha läst rapporten. ”Äntligen vill man utropa, äntligen vågar ett offentligt sanktionerat organ säga att tron på fortsatt ekonomisk tillväxt är fantasier och önsketänkande! Dessutom kan man peka på konkreta och trovärdiga alternativ.”

Det ” trovärdiga alternativ” som Sanne nämner uttrycks i ett appendix till rapporten med några ekvationer som torde vara obegripliga för en person utan ekonomisk skolning. Förhoppningsvis kan någon av ekonomerna bland Veckobladets läsare hjälpa oss med uttydning av dessa ekvationer. Ett viktigt inslag i denna alternativa ekonomi är att offentliga investeringar ökar på bekostnad av de privata. Vad detta kan innebära för äganderätten till produktionsmedlen framgår inte av rapporten.

En förutsättning för att få gehör för en ekonomisk politik som inte kräver ständig tillväxt är att man på ett övertygande sätt visar att fortsatt ekonomisk tillväxt – business as usual – är oförenligt med ekologiskt hållbar utveckling och därför leder till oacceptabel klimatförsämring. Det är också vad rapportens författare, professor Tim Jackson försöker göra i rapportens kapitel 3 – The Myth of Decoupling. Han avfärdar de s.k. teknikoptimisterna som hävdar att ett allt effektivare energiutnyttjande och tekniska uppfinningar kommer att göra det möjligt att förena fortsatt ekonomisk tillväxt med minskade utsläpp av växthusgaser. Det är visserligen sant att energin utnyttjas alltmer effektivt i världens industrier. Under de senaste 25 åren har mängden utsläpp av koldioxid globalt per producerad enhet (kgCO₂/\$) minskat från drygt ett kilo till 770 gram. Men eftersom volymen av producerade varor ökar i snabbare takt än effektivitetsökningen blir nettot ändå ökade utsläpp. . Det är vad man kallar relativ ”decoupling” medan absolut ”decoupling” kräver att energieffektiviseringen ökar lika snabbt eller snabbare än volymtillväxten. Professor Jackson har räknat ut att för att motsvara de krav på utsläppsminskning till 2050 som FN:s klimatpanel rekommenderat behöver energieffektiviteten fram till dess öka tjugofalt så att en producerad enhet bara ger upphov till utsläpp av 40 g koldioxidekvivalenter. Jackson räknar då med en årlig folkökning på 0.7 procent och en årlig ökning av per capitainkomsten i världen på 1.4 procent. Går en sådan enorm energieffektivisering att genomföra ens om man satsar maximalt på förnybara energikällor?

FN-panelens beräkningar har för övrigt visat sig vara alltför optimistiska då man inte tagit med effekter av till exempel upptining av permafrost, minskad albedo och andra feedbackmekanismer. För att vi skall klara tvågradersgränsen för global uppvärmning kommer det att krävas en betydligt radikalare utsläppsminskning fram till 2050 än de 4.9 procent om året som panelen föreslagit.. Vad som i dag är politiskt möjligt i det avseendet kommer att visa sig i Köpenhamn i december. Det ser inte lovande ut och någon nolltillväxtekonomi kommer nog inte att presenteras i det sammanhanget.

Erik Kågström

”Nu stannar dom kvar!”

Syftet med den israeliska arméns offensiv 1948 var att driva bort palestinierna. Massakrer spred skräck bland civilbefolkningen. 700 000 tvingades fly. Sexdagarskriget 1967 utlöste ännu en flyktingvåg

I Gaza dödades 1400 palestinier av stridsflyg, fartygsartilleri, stridsvagnar och tungt beväpnade soldater. Men reaktionen blev annorlunda än 1948 och 1967.

”Nu stannar dom kvar!” fastslår Henry Diab under DV:s studiecirkelmöte om Palestina – Israel i söndags.

I övrigt är bilden mörk. Konfrontationen med Barack Obamas fredsinitiativ tycks gynna den högermaffia som styr Israel. Netanyahu vägrar att stoppa bosättningarna. Obama retirerar. Endast 6% av israelerna stöder honom. Den judiska lobbyn utövar starka påtryckningar på beslutsfattarna i USA och mer undanskymt också i EU.

Israels mur- och vägbyggen på palestinsk mark skär sönder den lilla del av Västbanken som återstår. Många palestinier lever instängda i enklaver och hindras till och med att nå olivodlingar som de äger. Israeliska soldater kontrollerar godtyckligt civilbefolkningens rörelser.

Israel motsätter sig varje förslag till delning av Jerusalem och fördriver med administrativa metoder steg för steg den bofasta palestinska befolkningen ur staden.

Henry Diab beskriver lågmält palestiniernas historia de senaste sextio åren som en vandring från nederlag till nederlag. De utsätts för övergrepp efter övergrepp och tvingas leva i ett allt mer konsekvent uvecklat apartheidssystem.

En långsiktig modell för ett framtida Israel/Palestina presenteras av Charlotta Liljedahl från Centrum för Mellanösternstudier. Den bygger på tanken: ett land - två folk, två kulturer, två administrationer. Alla medborgare åtnjuter samma medborgerliga och mänskliga fri- och rättigheter.

Men hon är noga med att betona att de israeliska ledarna föredrar en tvåstatslösning med ett svagt Palestina vid sidan av ett starkt Israel.

Det fördragslösa tillståndet passar Israel utmärkt eftersom det ger staten möjlighet att flytta fram positionerna på alla områden.

En lösning liknande den som tack vare rationella politiker på båda sidor uppnåddes i Nordirland saknar ännu alla förutsättningar i Mellanöstern

Israel mot politisk och moralisk isolering? Ansträngningarna att desarmera Goldstone-rapporten har misslyckats. Röster inom landet kritiserar regeringens förnekande av fakta som hela världen känner. Snart kommer rapporten upp i FN:s generalförsamling.

Netanyahus regering befinner sig i direkt konflikt med Obama. Många i USA upplever Israel som ett hinder för den utveckling man eftersträvar.

Stödet från den judiska diasporan försvagas. Lobbygruppernas åldriga ledare fortsätter visserligen sina påtryckningar, men i USA liksom i Europa uttrycker nya generationer judar tvivel och avståndstagande. Staten Israel håller på att förvandlas till en börda för dem.

Traditionellt Israelvänliga stater som Sverige och Norge blir alltmer skeptiska och utmålas i israelisk propaganda som antisemitiska.

Israel konfronteras av en ny islamistisk rörelse i Gaza, i Libanon, i Iran och inom breda skikt av befolkningen i flera av de arabländer som fortfarande står på USA:s sida. Till skillnad från PLO och den palestinska myndigheten erkänner islamisterna inte Israel.

Inser den israeliska ledningen att Israel stöter bort sina tänkbara vänner i ett skede då landet är i förtvivlat behov av förhandlingar och samarbete för sin fortsatta existens?

Henry Diab tror inte det

- Men, sa han, palestinierna flyr inte längre. Dom stannar kvar!

Det påminde om den gamla sången från Vietnam-tiden: ”Ingenting kan hejda folkets motståndskraft, för vart än vattnet leds, följer fisken med.”

Gunnar Stensson